

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Pospíšila a soudců Jana Jiráska a Kateřiny Kopečkové v právní věci

žalobkyně: **TEKO Trutnov a. s.**
sídlem Na Pile 2, 541 01 Trutnov
zastoupená advokátem JUDr. Lubomírem Pánikem
sídlem Masarykova 43, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2021, č. j. 21717/21/7100-40110-102076,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy nalézacího řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010.
2. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 11. 2014, č. j. 1594241/14/2713-50522-6025026, doměřil žalobkyni daň

z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 5 060 460 Kč, zrušil daňovou ztrátu z příjmů právnických osob ve výši 667 883 Kč a předepsal žalobkyni povinnost uhradit penále ve výši 1 018 770 Kč. Důvodem vydání dodatečného platebního výměru byly skutečnosti zjištěné v rámci daňové kontroly. Žalobkyně totiž neprokázala, že částku ve výši 27 301 978,80 Kč vynaložila na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a že tedy o tuto částku oprávněně snížila základ daně. Konkrétně žalobkyně neprokázala vynaložené výdaje ve dvou případech.

- a) Žalobkyně měla na základě smlouvy o dílo uzavřené s Tlakovou plynárnou Ústí nad Labem a. s. (dále jen „TPÚ“) provést demolici několika objektů v areálu TPÚ. Žalobkyně sama toto dílo nerealizovala – měla jej provést prostřednictvím subdodavatelů, a to D. Ch., GENOVA spol. s r. o. (dále jen „GENOVA“), NOWAK a. s. (dále jen „NOWAK“) a KONTES plus s. r. o. (dále jen KONTES“). Za demoliční, zemní, úklidové a pomocné práce měla těmto subdodavatelům vyplatit částku ve výši 13 785 978,80 Kč. Správce daně však dospěl k závěru, že reálné provedení tvrzených prací v deklarovaném rozsahu a deklarovanými subdodavateli nebylo žalobkyní prokázáno.
 - b) Žalobkyně se měla jako subdodavatel podílet na výstavbě fotovoltaické elektrárny v k. ú. Boletice (dále jen „FVE Boletice“), přičemž provedení přípravných a zemních prací zadala korporaci CST plus s. r. o. (dále jen „CST“), která je vyfakturovala v celkové výši 13 516 000 Kč. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že přijaté práce od CST byly skutečně provedeny v rozsahu a v období uvedeném na fakturách.
3. Odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru zamítlo Odvolací finanční ředitelství (dále jen „OFŘ“) rozhodnutím ze dne 7. 10. 2015, č. j. 32941/15/5200-11432-702271, které nabylo právní moci dne 8. 10. 2015. Žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 16. 8. 2017, č. j. 31 Af 71/2015-230. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Afs 305/2017-135.
4. Dne 21. 2. 2020 podala žalobkyně návrh na povolení obnovy daňového řízení. Jako nové skutečnosti označila:
- a) nové (podrobnější) výpovědi svědků, kteří byli vyslechnuti v rámci daňových řízení s jinými daňovými subjekty (výpověď svědka T. S. dne 14. 3. 2018 v řízení s NOWAK a dne 21. 8. 2019 v řízení s TPÚ, výpověď svědka V. D. dne 12. 9. 2018 v řízení s GENOVA, výpověď svědka H. V. dne 28. 8. 2018 v řízení s GENOVA, výpověď svědka D. Ch. dne 7. 8. 2015 v řízení s NOWAK ve spojení s jeho další výpovědí dne 10. 9. 2019 v řízení s TPÚ);
 - b) rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139;
 - c) přehledy srovnání kubatur, rozpočtů, soupisů prací, fakturace, členění objektů a subdodavatelů (dále jen „přehledy kubatur“) zpracované dne 21. 1. 2020 Ing. F. V.
5. OFŘ rozhodnutím ze dne 23. 9. 2020, č. j. 36368/20/5200-11432-709409, návrh na povolení obnovy řízení zamítlo s tím, že tvrzené skutečnosti nemohou zvrátit důkazní situaci a mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. U výpovědí svědků S. ze dne 14. 3. 2018, D. ze dne 12. 9. 2018 a V. ze dne 28. 8. 2018 žalobkyně neuvedla skutečnosti nutné pro posouzení dodržení subjektivní lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení. V případě

výpovědi svědka Ch. ze dne 7. 8. 2015 nebyla subjektivní lhůta dodržena. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 4. 2021, č. j. 21717/21/7100-40110-102076.

II. Obsah žaloby

6. Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně rozsáhlou a obsahově nepřilíš soudržnou žalobou, jejíž podstatu lze shrnout následovně. Správní orgány odmítly v původním řízení provést výslechy svědků, přičemž žalobkyně předložením výpovědí těchto svědků z jiných řízení dokládá podstatný význam neprovedených výslechů ve své věci. Výpovědi svědků provedené v letech 2012-2014 byly stručné, ale postupem doby došlo k upřesňování skutkového stavu a závěry správce daně byly vyvráceny. To vyplývá z pouhého porovnání původních a nových svědeckých výpovědí, což žalovaný neprovedl.
7. To, že výslech svědka S. ve věci žalobkyně má důkazní potenciál, vyplývá z jeho výpovědi ze dne 21. 8. 2019 v řízení s TPÚ. Výsledek tohoto řízení je projednáván u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 16 Af 39/2020. Žalobu a vyjádření podaná v rámci odvolacího řízení s TPÚ ze dne 2. 3. 2020, 17. 4. 2020 a 6. 6. 2020 žalobkyně navrhla k důkazu s tím, že podrobně porovnávají jednotlivé výpovědi svědka S. Svědek byl v době původního řízení dosažitelný, byl vyslechnut v řízeních s jinými daňovými subjekty. Žalobkyně se následně věnovala obsahu výpovědi svědka ze dne 21. 8. 2019 a dospěla k závěru, že společně s výpovědí ze dne 14. 3. 2018 z ní vyplývají zásadní a nové informace, které svědek neuvedl dříve (nebyl na ně tázán, na některé si vzpomněl až při prohlídce místa apod.).
8. Svědek D. byl vyslechnut dne 14. 4. 2014 v řízení s TPÚ (není přitom zřejmé, jak byl daňový subjekt o výslechu svědka vyrozuměn, výslechu se neúčastnil), dále dne 8. 9. 2015 v řízení s NOWAK, dne 12. 9. 2018 v řízení s GENOVA a dne 24. 2. 2020 v řízení s žalobkyní (ovšem bez účasti žalobkyně a jejího zástupce z důvodu pracovní neschopnosti). Není zřejmé, proč žalovaný porovnával výpověď svědka z 12. 9. 2018 právě s výpovědí tohoto svědka ze dne 14. 4. 2014, která nebyla provedena v řízení s žalobkyní, a proto se v ní svědek k žalobkyni téměř nevyjadřoval – nebyl na ni dotazován. Ve výpovědi ze dne 12. 9. 2018 naproti tomu mohly být svědkovi kladeny otázky ze strany daňového subjektu. Svědek tak popsal další svědky, jak probíhaly demolice, demolované objekty atd. Podle žalobkyně přitom svědek nemusí podrobně hodnotit celé práce, v celém rozsahu a do detailů, ale postačuje, když uvede alespoň některé údaje, které se pak hodnotí v souladu s ostatními důkazy. OFŘ při porovnání výpovědí uvádělo věty, které nejsou podstatné a nejsou k věci; jeho tvrzení, že výpověď svědka nemá potenciál zvrátit důkazní situaci, není nijak odůvodněno.
9. Závěr správce daně a OFŘ v původním nalézacím řízení, že svědek H. V. ve výpovědi ze dne 15. 4. 2014 provedené v řízení s TPÚ neuvedl konkrétní skutečnosti, je postaven na tom, že svědek nebyl při výslechu dotazován na žalobkyni. Při výslechu tohoto svědka dne 28. 8. 2018 v řízení s GENOVA však svědek poskytl odpovědi na dotazy týkající se žalobkyně. Svědek rozlišil demolice, sanace a recyklace, popsal objekty, které demolovali, jmenoval řadu svědků. Žalovaný se dále nezabýval výpovědí tohoto svědka ze dne 24. 2. 2020; v protokole obsahujícím tuto výpověď přitom není uvedeno, že žalobkyně a její zástupce se z výslechu omluvili a žádali o jeho provedení v jiném termínu. Žalobkyně požadovala v původním řízení i v řízení o žalobě před krajským soudem vyslechnout svědka V. a ostatní svědky, nikoliv nahrazovat jejich výpověď protokoly z jiných daňových řízení. Správní orgány

výpověď svědka hodnotily schematicky a zjednodušeně. Žalobkyně navrhla provedení shodných důkazů jako u svědka S.

10. Svědek D. Ch. byl vyslechnut 2. 9. 2012, avšak jeho výslech nebyl fakticky ukončen, neboť svědek uvedl, že řadu dokladů doloží do 21. 9. 2012. Nic takového se ale nestalo. Ve výpovědích ze dne 7. 8. 2015 a 10. 9. 2019 však svědek uvedl pro demolice nové a podstatné skutečnosti. Popsal jednotlivé objekty, identifikoval je, vysvětlil, proč dříve neuváděl detaily, popsal sanace společnostmi Rumpold a Klement, vysvětlil rozpory v kubaturách a měrných jednotkách, popsal sestavování rozpočtů. Svědek dokázal vyjasnit rozpory – pokud by na ně byl tázán již při svém prvním výslechu, nepochybně by je vysvětlil rovněž. Žalobkyně navrhla provedení důkazu třetím vyjádřením podaným v řízení s TPÚ ze dne 17. 4. 2020.
11. Výpověď svědků nediskvalifikuje to, že se na ni připravili prostřednictvím dokladů, fotografií, mapky či obhlídky místa. Pokud svědci v roce 2012 hovořili obecně a následně v roce 2015 či 2018 si na jisté okolnosti vzpomněli, není důvod jim nevěřit, pokud se byli osobně podívat na místo prací a vzali si mapu. Pokud soud v původním řízení uvedl, že v takovém případě by měli tvrzené okolnosti doložit dokladem ze svého účetnictví, pak tato argumentace není důvodná, neboť svědci V. a D. byli jen řadovými pracovníky a svědek S. měl firemní účetnictví. Navíc vypovídali o skutečnostech, které s v účetnictví obvykle nevedou. Pokud se svědci v původních výpovědích distancovali od líčení detailů či rozhodujících skutečností, pak je to projevem přirozenosti nic si nezačínat s úřady. Svědci se zkrátka snažili o to, aby už měli výpověď za sebou. Skutečnost, že svědci nebyli orientovaní, navíc svědčí o tom, že na ně žalobkyně nepůsobila. Jednotlivé objekty demolice byly obdobné a nebyl důvod, aby si je svědci uchovávali v paměti. Každý svědek má jinou paměť.
12. Podle žalobkyně je správními orgány použitý pojem „přehledy kubatur“ zavádějící, svádí ke zjednodušení a schematicnosti. Novou skutečností pak není srovnání jednotlivých položek, ale výsledek z toho vyplývající – tedy že údajně vzniklé rozpory jsou logické. Není zřejmé, jak správní orgány tabulky posoudily a proč přitom nepřihlédly k výpovědi svědka Ch. ze dne 10. 9. 2019; jejich hodnocení je obecné.
13. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, se týkal stejného skutkového stavu demolice objektů v areálu TPÚ a výslechu stejných svědků. Nejvyšší správní soud v něm přitom konstatoval, že není dostatečně zjištěn skutkový stav. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu byly pak přebírány i v dalších soudních rozhodnutích týkajících se souvisejících řízení.
14. V další části žaloby označené jako žalobní bod II žalobkyně trvala na tom, že požadovala v původním řízení i v řízení o žalobě před krajským soudem vyslechnout jednotlivé svědky, nikoliv nahrazovat jejich výpověď protokoly z jiných daňových řízení. V protokolu o jednání Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 8. 2017 je uvedeno, že žalobkyně na provedení dalších důkazů před soudem netrvá, nicméně žádá, aby po zrušení rozhodnutí byla povinnost provést tyto důkazy uložena Odvolacímu finančnímu ředitelství. Toto konstatování neznamená zpětvzetí důkazních návrhů. Pokud se žalobkyně domáhala zahrnutí výpovědí z jiných řízení, neznamená to, že by svědci neměli být v řízení vyslechnuti. Jelikož správce daně nenařídil znalecký posudek a odmítl provést důkaz sestavením přehledných tabulek ohledně kubatur, objektů, úhrad atd., tak žalobkyně provedla sestavení prostřednictvím odborné firmy. Správce daně a OFŘ vycházelo v původním řízení z nesprávného závěru, že demoliční práce byly provedeny v letech 2008-

2009 společnostmi Klement a Rumpold, a proto se nesprávně nezabývali tabulkami. Žalobkyně tedy v původním řízení požadovala provedení důkazů, které byly správními orgány odmítnuty na základě nesprávné úvahy.

15. V části III žaloby žalobkyně odkázala na rozhodnutí OFŘ ze dne 24. 8. 2020, č. j. 30517/20/5300-21442-712906, jímž byly zrušeny platební výměry Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj týkající se vyměření DPH žalobkyni ve věci demolice a FVE Boletice. Některé žalobkyní zmíněné závěry z tohoto rozhodnutí je třeba dle jejího názoru aplikovat i na projednávanou věc. Poukázala též na rozhodnutí týkající se řízení o nespolehlivém plátcí. Tato rozhodnutí dle žalobkyně potvrzují podstatný vliv nových skutečností na výrok původního rozhodnutí o dani. Dále se převážně zabývala rozbořem nesprávného hodnocení jednotlivých výpovědí svědků v původním řízení a zdůrazňovala význam novějších výpovědí s tím, že výpověď svědka nemůže obsáhnout všechny aspekty obchodního případu.
16. Prodloužení subjektivní lhůty k podání návrhu na obnovu řízení u výpovědí svědků D. a V. je dáno tím, že žalobkyně nemůže mít bez předchozích procesních formalit (souhlasu jiných daňových subjektů) tyto výpovědi k dispozici nebo je použít. Subjektivní i objektivní lhůty pro podání návrhu byly dle žalobkyně splněny.
17. Na základě výše uvedeného proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na rozdíl mezi obnovou řízení a dokazováním v původním daňovém řízení. Irelevantní jsou námitky žalobkyně, které směřují k původnímu daňovému řízení nebo rozhodnutím soudů. Žalovaný se neztotožňuje s žalobkyní v tom, že postupem doby byly precizací dokazování závěry správce daně vyvráceny a že došlo k upřesňování skutkového stavu. Jednotlivé nově navržené svědecké výpovědi nejsou v rozporu s výpověďmi podanými v původním řízení a nejsou takové kvality, aby mohly změnit důkazní situaci a mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
19. K části žaloby týkající se svědeckých výpovědí žalovaný odkázal na vyčerpávající odůvodnění v rozhodnutích OFŘ a žalovaného. Žalobkyně se marně snaží hledat v nových svědeckých výpovědích podporu pro svá tvrzení a omlouvat nízkou vypovídací hodnotu svědeckých výpovědí posuzovaných v původním daňovém řízení. Není povinností správních orgánů vyhledávat, zda a jak byly navržené výpovědi hodnoceny v daňových řízeních jiných daňových subjektů. Žalobkyně navrhuje k provedení důkazy, které nebyly uplatněny v návrhu na povolení obnovy řízení.
20. Za novou skutečnost nelze dle žalovaného považovat ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, týkající se řízení o DPH u žalobkyně. Žalobkyni lze přisvědčit, že ve skutkově shodných věcech týkajících se demoličních prací v areálu TPÚ byla v rámci soudních řízení s dalšími subjekty dodavatelského řetězce (NOWAK, GENOVA, TPÚ) zjištěna vada řízení spočívající v nevyslechnutí žalobkyní navržených svědků. Procesně se však jedná o samostatná daňová řízení, v nichž je možné dospět na základě ne zcela shodných důkazů k rozdílným závěrům. To ostatně potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Afs 305/2017-135. V případě původního daňového řízení na daň z příjmů právnických osob za rok 2010 nebyla soudy

shledána žádná vada řízení, neboť žalobkyně uplatnila odlišnou argumentaci a jiné důkazní návrhy.

21. K námitce nevyslechnutí svědků v původním řízení žalovaný odkázal na závěry v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 8. 2017, č. j. 31 Af 71/2015-230. K nesrovnalostem kubatur, nenařízení znaleckého posudku a neprovedení důkazu sestavením přehledu správce daně žalovaný konstatoval, že důkazní břemeno leželo na žalobkyni, a odkázal na body 63 a 65 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Afs 305/2017-135. K přehledům kubatur pak žalovaný dále odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, k námitce ohledně termínu provedení demoličních a zemních prací pak na citovaný rozsudek krajského soudu. Rozhodnutí OFŘ ze dne 24. 8. 2020, č. j. 30517/20/5300-21442-712906, ani rozhodnutí týkající se nespolehlivého plátce nebyly předmětem řízení o obnově a obsahově nejsou pro projednávanou věc relevantní.
22. Ke včasnosti návrhu na povolení obnovy řízení žalovaný podotkl, že se žalobkyně v návrhu ani v odvolání blíže nevyjádřila k tomu, kdy se do její dispoziční sféry dostaly výpovědi svědka D. ze dne 12. 9. 2018, V. ze dne 28. 8. 2018 a S. ze dne 14. 3. 2018. Správní orgány tak u těchto důkazů nemohly posoudit splnění subjektivní lhůty. Ani v žalobě žalobkyně neuvádí, kdy se dozvěděla o důvodech obnovy řízení vztahujících se k těmto svědeckým výpovědím. Subjektivní lhůta proto v těchto případech nebyla splněna.
23. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
24. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku a poté též závěrečný návrh, v nichž dále rozměňovala svou žalobní argumentaci. Nově poukázala na potvrzení společnosti Klement ze dne 5. 12. 2014 o rozhraničení sanací a demolicí. Dále poukázala na odpověď společnosti Rumpold ze dne 16. 12. 2014. Tato skutečnost byla zmiňována již v původním řízení před krajským soudem, ale nebylo k ní přihlédnuto.

IV. Posouzení věci

25. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích.
26. Žaloba není důvodná.
27. Podle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
28. Podle § 118 odst. 2 daňového řádu lze návrh na povolení obnovy řízení podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Podle odst. 3 téhož ustanovení musí být v návrhu na povolení obnovy řízení uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.
29. Podle konstantní judikatury je obnova řízení mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti,

důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav (přiměřeně srov. např. rozsudek ze dne 29. 1. 2008, čj. 2 Afs 98/2007-91). Novým důkazem [novotou] ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu pak není jakýkoli důkaz nově dodatečně vytvořený, ale vždy se musí jednat o důkaz, který již v době daňového řízení objektivně existoval, ale pouze byl, z důvodů správcem daně či daňovým subjektem nezaviněných, objektivně nedostupný [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 5 Afs 84/2017-36, bod 24].

IV./A) Obecně k žalobě

30. Žalobkyně se zjevně domnívá, že prostřednictvím návrhu na povolení obnovy řízení je možné podrobit kritice procesní postup v pravomocně skončeném řízení (či dokonce v řízeních týkajících se jiných daňových subjektů) a že řízení o povolení obnovy je jakýmsi pokračováním nalézacího řízení v rovině zjišťování skutkového stavu. Tak tomu ovšem není. Předmětem řízení o povolení obnovy je pouze posouzení toho, zda daňovým subjektem [žalobkyní] konkrétně označené důkazy a skutečnosti jsou novými důkazy a skutečnostmi ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
31. Nalézací řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 bylo pravomocně ukončeno se závěrem o neunesení důkazního břemene žalobkyní. Procesní postup, jímž k tomuto závěru orgány finanční správy dospěly, ani jejich právní závěry není možné podrobit přezkumu prostřednictvím návrhu na povolení obnovy řízení. Názor žalobkyně, že v původním nalézacím řízení měly být provedeny výslechy svědků, případně jiné důkazy, nebo že v jeho rámci došlo k vadám řízení, je tak z hlediska předmětu řízení o povolení obnovy irelevantní. Tím méně pak je možné zpochybňovat průběh řízení před správním soudem, které navazovalo na původní daňové řízení, resp. uvádět na pravou míru úkony, které žalobkyně v takovém soudním řízení činila (viz zejména, nikoliv výlučně, část II žaloby). Soudní řízení totiž nemůže být z povahy věci už vůbec předmětem řízení o povolení obnovy daňového řízení.
32. Předmět řízení o povolení obnovy je vymezen daňovým subjektem v příslušném návrhu. Je to tedy žalobkyně, kdo v této věci identifikoval konkrétní skutečnosti, resp. důkazy, kterými se následně byly povinny správní orgány zabývat. Jestliže se v průběhu řízení o povolení obnovy objevily další skutečnosti nebo důkazy, pak o ně mohla žalobkyně svůj návrh rozšířit, případně podat návrh nový. Není však možné, aby až v žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení uváděla další skutečnosti a důkazy, které nebyly předmětem řízení o povolení obnovy. Ostatně správní soud posuzuje rozhodnutí žalovaného podle skutkového a právního stavu ke dni jeho rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud se proto nemohl jakkoliv zabývat rozhodnutím OFŘ ze dne 24. 8. 2020, č. j. 30517/20/5300-21442-712906, týkající se DPH, nebo sadou rozhodnutí OFŘ týkajících se řízení o nespolehlivém plátcí (ze dne 12. 4. 2019, č. j. 15614/19/5100-41455-712788, ze dne 20. 4. 2021, č. j. 14505/21/5100-41455-71288, a ze dne 12. 5. 2021, č. j. 1140802/21/2713-50522-609755), případně potvrzením společnosti Klement ze dne 5. 12. 2014 o rozhraničení sanací a demolicí či odpovědí společnosti Rumpold ze dne 16. 12. 2014. Obdobná je situace též u výpovědi svědka D. ze dne 24. 2. 2020. Žalobkyně tuto výpověď sice zmínila ve svém odvolání proti rozhodnutí OFŘ o zamítnutí návrhu na povolení obnovy, nicméně k ní uvedla, že k ní nelze přihlížet, protože byla provedena bez účasti zástupce žalobkyně a jejího statutárního orgánu. Z toho nelze dovozovat, že by o tuto výpověď měl být rozšířen návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení – žalovaný se jí proto správně nezabýval, a nemůže se jí tudíž zabývat ani soud. Pro nadbytečnost pak soud citované listiny neprováděl k důkazu.

33. Žalobkyně se v žalobě rovněž stručně vyjadřovala k dodržení subjektivní lhůty k podání návrhu na povolení obnovy řízení. Tato lhůta činí dle § 118 odst. 2 daňového řádu 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Ve vztahu ke každému důvodu obnovy se lhůta posuzuje samostatně. OFŘ i žalovaný dospěli k závěru, že subjektivní lhůta nebyla splněna v případě navrhované výpovědi svědka Ch. ze dne 7. 8. 2015 a dále že žalobkyně neuvedla či nedoložila skutečnosti, kdy se dozvěděla o výpovědích svědka D. ze dne 12. 9. 2018, V. ze dne 28. 8. 2018 a S. ze dne 14. 3. 2018. U ostatních důvodů byla subjektivní lhůta dodržena.
34. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že v případě výpovědi svědka Ch. ze dne 7. 8. 2015 nebyla šestiměsíční subjektivní lhůta dodržena, neboť tuto výpověď žalobkyně navrhovala k důkazu již v řízení před Krajským soudem v Hradci Králové sp. zn. 31 A 71/2015. Pokud jde o výpovědi svědků D. ze dne 12. 9. 2018, V. ze dne 28. 8. 2018 a S. ze dne 14. 3. 2018, pak u nich žalobkyně v návrhu neuvedla, případně nedoložila, kdy se o nich dozvěděla. Jelikož skutečnosti svědčící o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení jsou povinnou náležitostí návrhu na povolení obnovy řízení (§ 118 odst. 3 daňového řádu), bylo OFŘ povinno postupovat podle § 74 daňového řádu a vyzvat žalobkyni k odstranění vady podání. Pokud by žalobkyně vady neodstranila, stal by se návrh v této části neúčinným. OFŘ takto nepostupovalo, čímž zatížilo řízení o povolení obnovy vadou. Tato vada řízení ovšem nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně jednak takovou vadu v žalobě nenamítala, jednak byla žalobkyně na tento nedostatek upozorněna v rozhodnutí OFŘ, avšak ani v odvolání, ani v žalobě jej nijak neodstranila (vyjma zcela neurčitých tvrzení o nutnosti opatřit si potřebné souhlasy), jednak se správní orgány i přes konstatované nedodržení subjektivní lhůty příslušnými výpověďmi plně zabývaly a věcně je ve svých rozhodnutích hodnotily. K zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně tedy nedošlo.
35. Soud se dále zabýval jednotlivými tvrzenými důvody obnovy.

IV./B) Výpovědi svědků

36. Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází ze závěru, že má-li být důvodem obnovy řízení výpověď svědka, nebude zpravidla rozhodné, zda se později objevil či vyšel najevo protokol o výsledku tohoto svědka z jiného řízení. Podstatnou je pouze existence a dostupnost svědka. Jinými slovy lze říci, že za skutečnost, pro kterou by mohla být povolena obnova řízení, nemohou být považovány informace zjištěné z výsledku svědka provedeného po skončení daňového řízení, pokud výslech takového svědka mohl být navržen již v průběhu původního řízení. Takový závěr by odporoval smyslu obnovy řízení, jímž je zohlednění skutečností, důkazů a jiných okolností, které vyšly najevo teprve po skončení původního daňového řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 65/2013-52).
37. Tento závěr Nejvyšší správní soud později korigoval pro případ, kdy daňový subjekt navrhoval provedení výpovědi svědků již v původním daňovém řízení. *„Skutečnost, že následně po ukončení daňového řízení tito svědkové vypovídali v pokračujícím trestním řízení z nějakých důvodů odlišně (pokud tomu tak opravdu bylo, což bude muset ověřit správní orgán), nelze klást k tíži daňového subjektu. Je možné připustit, že výpovědi, jež vzal správce daně v potaz v původním řízení, mohly být – např. vlivem souběžně probíhajícího daňového a trestního řízení, v nichž měly uvedené osoby odlišné procesní role – zkreslené. Nově provedené výpovědi svědků by tak mohly zpochybnit zjištěný skutkový stav, k němuž dospěl*

správní orgán v původním daňovém řízení, a mohly by tak představovat nové skutečnosti ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 1 Afs 226/2015-45].

38. OFŘ i žalovaný postupovali v intencích uvedené judikatury a obsahově posoudili předložené svědecké výpovědi. Podstatou posuzované věci totiž je, zda nové výpovědi přináší konkrétní závažné skutečnosti, které odůvodňují užití mimořádného opravného prostředku. Výpovědi by přitom musely být mimořádně kvalitní, podrobné a důvěryhodné, aby na jejich základě bylo možno dospět k závěru, že je namístě prolomení principu právní jistoty a povolení mimořádného opravného prostředku.
39. Žalobkyně argumentuje tím, že svědek nemusí vypovídat detailně o všech okolnostech případu. To je jistě pravda tam, kde existuje řada jiných důkazů prokazujících reálné provedení prací, a kde svědecká výpověď tyto důkazy pouze doplňuje. V případě žalobkyně ovšem taková situace nenastala a svědkové v původním řízení vypovídali jen velmi obecně. Neobstojí přitom tvrzení žalobkyně, že svědci v původním řízení nevěděli, o čem budou vypovídat (svědci totiž byli v předvolání konkrétně poučeni o předmětu výslechu), ani její bizarní vysvětlení, že distancování svědků od líčení detailů či rozhodujících skutečností bylo projevem jejich přirozenosti nic si nezačínat s úřady.
40. OFŘ a následně též krajský soud dospěly v původním řízení k závěru, že určité demoliční a zemní práce s největší pravděpodobností provedeny byly, avšak žalobkyně neprokázala, že by se tak stalo prostřednictvím deklarovaných subdodavatelů a v rozsahu uvedeném na daňových dokladech (tvrzení žalobkyně, že správní orgány vycházely z toho, že k provedení prací vůbec nedošlo, resp. že byly provedeny někým jiným v letech 2008-2009, je nepravdivé). Žalobkyně nově navržené svědecké výpovědi nejsou schopny tento důkazní deficit na straně žalobkyně odstranit. Pouze fakt, že jednotliví svědci vypovídají o něco podrobněji než ve svých dřívějších výpovědích, k obnově řízení nepostačuje. Na rozdíl od žalobkyně soud považuje z hlediska důvěryhodnosti svědků za důležité, že si svědci vybavují lépe a více věcí s delším časovým odstupem. Tato skutečnost je totiž v rozporu s obvyklým fungováním lidské paměti a je zjevně zapříčiněna tím, že si někteří svědci před provedením nových výpovědí byli s mapou prohlédnout areál TPÚ, případně nahlíželi do dalších „podkladů“. V takovém případě je pochopitelné, že svědci byli schopni popsat areál a jednotlivé objekty, které byly předmětem demolice, i s odstupem řady let. Pochopitelné naopak již není, proč toho nebyli schopni dříve, kdy od provedení předmětných prací uplynula doba podstatně kratší. Konečně sama skutečnost, že svědci byli schopni podrobněji popsat předmět demolice v areálu TPÚ k závěru o usnesení důkazního břemene žalobkyně nepostačuje, neboť ohledně dalších skutečností již vypovídali značně obecně, resp. si nic nepamatovali. Měly-li dle žalobkyně navrhované protokoly o výpovědích svědků doložit důležitost provedení výpovědí těchto svědků (zřejmě tedy v obnoveném řízení), pak tomu s ohledem na jejich obsah nelze přisvědčit.
41. Svědek T. S. byl v době provádění tvrzených demoličních prací předsedou představenstva NOWAK a jednatelem CST. Žalobkyně zadala realizaci části těchto prací GENOVA, která následně některé z nich objednala u NOWAK a ta poté u CST. V průběhu původního daňového řízení byl svědek S. opakovaně předvolán k výslechu, k němuž se bez omluvy nedostavil. Svědku se nepodařilo předvést ani Policii České republiky. V původním řízení pak byla převzata jeho výpověď z 3. 4. 2014 pořizená v daňovém řízení s GENOVA. V ní svědek připustil, že podepsal smlouvy a vystavil faktury, nicméně na nic dalšího si

nepamatoval s tím, že je to už dlouhá doba. Zakreslit demolované objekty do předložené mapky areálu TPÚ odmítl s tím, že si to nepamatuje a kreslení mu nikdy nešlo.

42. Žalobkyní nově označený důkaz – výpověď svědka S. dne 14. 3. 2018 – lze charakterizovat tak, že svědek připustil vystavení dvou faktur a na zbývající otázky odpovídal tak, že neví a nepamatuje si. Nepamatoval si ani to, zda NOWAK měla nějaké zaměstnance; u CST uvedl, že nějací zaměstnanci byli, ale možná to byli i subdodavatelé. Tato výpověď dle názoru soudu nepřináší žádné nové skutečnosti, natož mimořádné kvality, které by měly vést k obnovení původního řízení. V druhé žalobkyní označené výpovědi ze dne 21. 8. 2019 byl svědek sdílnější, resp. byl schopen konkrétně označit objekty, které demolovala CST pro NOWAK. Podle svědka v té době neměla CST žádné zaměstnance a na práci si najala subdodavatele – na ně či na konkrétní pracovníky si ovšem nevzpomněl, stejně jako na další okolnosti, na něž se správce daně dotazoval, případně odpovídal velmi obecně bez uvedení konkrétních osob, dat apod. Svoji lepší informovanost ve věci svědek vysvětlil tím, že si opatřil podklady, byl se seznámit s prostorem na místě a při stěhování našel kopie map, z nichž si dal určité věci do souvislostí. Dle názoru soudu ani tato výpověď obnovu řízení neodůvodňuje. Předně její věrohodnost je značně snižena, neboť v předchozích výpovědích svědek nebyl schopen odpovědět prakticky na nic. Znalost konkrétnějších údajů jde pak na vrub seznámení se svědka s místem a s podklady (k tomu viz výše). Zejména však tato výpověď nepřináší žádná významná a nová skutková zjištění ohledně věcného a časového rozsahu provedených prací, ani ohledně konkrétních osob (údajných subdodavatelů), které měly práce provádět.
43. Svědek V. D. byl v době tvrzených demoličních prací zaměstnancem žalobkyně. V původním řízení byla využita výpověď tohoto svědka ze dne 14. 4. 2014 převzatá z řízení s TPÚ. Žádost o opakování této výpovědi správní orgány zamítly, přičemž tento postup nebyl zpochybněn správními soudy. V této výpovědi svědek uvedl, že jako zaměstnanec žalobkyně prováděl v roce 2010 demoliční práce v areálu TPÚ, konkrétně demontáž ocelových konstrukcí. V té době se na demoličních pracích podílely též GENOVA, Ch., NOWAK, Irec a S. asi z CST. Co konkrétního která osoba dělala, ale nevěděl. Žalobkyně jako nový důkaz označuje výpověď tohoto svědka ze dne 12. 9. 2018 v řízení s GENOVA. V ní svědek opětovně a podrobněji popsal svoji činnost v areálu TPÚ s tím, že mu pomáhali další zaměstnanci žalobkyně. Pokud nikdo nebyl volný, půjčili mu někoho z externích firem. Jako externí subjekty jmenoval GENOVA, NOWAK, Ch., M., S., V. Pan S. se představil jako zástupce NOWAK a řídil tam lidi, takže svědek předpokládá, že to byli zaměstnanci NOWAK. Svědek nevěděl, kolik měla NOWAK zaměstnanců, ale prováděli tam demolice objektů; nepamatoval si však kterých. Soud konstatuje, že tato výpověď se zčásti shoduje s výpovědí svědka z 14. 4. 2014; ve vztahu ke správcem daně zpochybněným demoličním pracím poskytnutým subjekty GENOVA, NOWAK, CST, KONTES a Ch. ovšem nic nového nepřináší. Naopak je v tomto ohledu nedůvěryhodná, neboť svědek tvrdil, že demolice provedla NOWAK svými zaměstnanci, avšak dle sdělení svědka S. (člena statutárního orgánu NOWAK) NOWAK žádné zaměstnance neměla. Z hlediska rozsahu zpochybněných demoličních prací a osob, které je skutečně provedly, svědecká výpověď neobsahuje žádné nové významné skutečnosti, a nemůže být proto důvodem pro obnovu řízení.
44. Svědek H. V. byl v rozhodné době zaměstnancem GENOVA, pro niž prováděl zpracování demoliční suti drtičkou („recyklaci“). V původním daňovém řízení byla převzata výpověď tohoto svědka ze dne 15. 4. 2014 z řízení s TPÚ. V ní potvrdil, že prováděl v roce 2010

recyklaci suti v areálu TPÚ. Na subjekty, které prováděly v té době v areálu demoliční práce, si nevzpomněl, neboť s nimi nespolečně pracoval – při drčení pracoval sám. Předmětem daňového řízení však nebyla recyklace suti prováděná GENOVOU, nýbrž demoliční práce provedené subjekty GENOVA, NOWAK, CST, KONTES a Ch., přičemž pro GENOVU měly tyto práce provést subdodavately opět NOWAK a CST. Žalobkyně označila za nový důkaz výpověď svědka ze dne 28. 8. 2018 v řízení s GENOVA. V této výpovědi byl svědek opět schopen podrobněji popsat recyklační práce, které prováděl, avšak u demoličních prací nebyl. Pokud jde o další subjekty, byly tam GENOVA a žalobkyně, které prováděly dopravu. Svědek připustil, že mohly mít subdodavatele, např. NOWAK, o níž slyšel na poradě. Soud i u této výpovědi musí konstatovat, že ve vztahu ke správcem daně zpochybněným demoličním pracím poskytnutým subjekty GENOVA, NOWAK, CST, KONTES a Ch. nic nového nepřináší, především není schopna ozřejmit obsah a rozsah demoličních prací a konkrétní osoby, které je prováděly – a to jednoduše proto, že svědek se těchto prací nikdy osobně neúčastnil.

45. Konečně pokud jde o svědka D. Ch., ten byl v původním řízení vyslechnut dne 12. 9. 2012. Svědek potvrdil uzavření smlouvy na demoliční práce v areálu TPÚ s žalobkyní. Tvrdil, že je prováděl prostřednictvím živnostníků, jejichž jména a názvy si ovšem nepamatoval. S ohledem na řadu rozporů ve výpovědi správní orgány uzavřely, že tato výpověď není schopna prokázat provedení konkrétních fakturovaných demoličních prací. Pokud svědek při výslechu přislíbil dodat určité doklady a neučinil to, pak se nejedná o „neukončení“ jeho výslechu, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž o nesplnění jeho závazku. Žalobkyně označila jako nový důkaz výpověď tohoto svědka ze dne 7. 8. 2015; jak bylo však soudem výše konstatováno, u tohoto tvrzeného důvodu obnovy nebyla žalobkyní dodržena subjektivní lhůta dle § 118 odst. 3 daňového řádu. Soud se proto touto výpovědí vůbec nezabýval, neboť bez ohledu na její obsah nemůže být důvodem pro povolení obnovy řízení. Žalobkyně však dále měla za to, že důvodem obnovy by měla být výpověď tohoto svědka z 10. 9. 2019 v řízení s TPÚ. V této výpovědi svědek opětovně uvedl, že prováděl demoliční práce prostřednictvím blíže neurčených subdodavatelů na objektech, které si nepamatuje. Na další otázky odpovídal obecně, blíže se vyjadřoval ke způsobu sestavování soupisu provedených prací pro fakturaci, a proč dodatečně provedl výměnu soupisu prací u jím vystavených faktur. Podle názoru soudu i tato výpověď svědka zůstala nekonkrétní z hlediska skutkových zjištění významných pro povolení obnovy řízení. Ani v této výpovědi svědek konkrétně neoznačil své subdodavatele, a nepopsal rozsah provedených prací. V jejím hodnocení soud dále odkazuje na rozhodnutí OFŘ a žalovaného, s nimiž se zcela shoduje.

IV./C) Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139

46. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, zabýval předmětnými demoličními pracemi z pohledu daně z přidané hodnoty. Dospěl přitom k závěru, že se v tomto řízení správní orgány dopustily vady řízení, pokud nevyslechly žalobkyní označené svědky a spokojily se s převzetím protokolů o jejich výslechu z jiných řízení.
47. Podstatným pro nyní projednávanou věc je jednak to, že Nejvyšší správní soud nekonstatoval, že by byl v řízení o DPH nedostatečně zjištěn skutkový stav (jak mylně tvrdí žalobkyně v nyní projednávané žalobě). Dále se pak Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku výslovně vymezil vůči řízení o dani z příjmů právnických osob za rok 2010, které bylo před ním projednávané pod sp. zn. 9 Afs 305/2017. V bodě 57 totiž konkrétně uvedl: „[v] *prvé řadě zdejší soud předesílá, že ohledně této námítky s ohledem na dále popsané odlišnosti*

nepostupoval podle rozsudku sp. zn. 9 Afs 305/2017, nýbrž v souladu s dříve zaujatým právním názorem 6. senátu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek sp. zn. 6 Afs 379/2017). Předmětem sporu rozsudku 6. senátu bylo mj. prokázání daňově uznatelných nákladů deklarovaných Genova (v postavení žalobkyně, zastupované shodným zástupcem) za demoliční práce pro stěžovatelku v areálu TPÚ. Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného soudem bylo použití svědeckých výpovědí z jiného daňového řízení, a to daňového řízení u TPÚ. Ve věci sp. zn. 9 Afs 305/2017 stěžovatelka zvolila odlišné žalobní námitky. Kromě již převzatých svědeckých výpovědí z jiných daňových řízení se v žalobě domáhala převzetí dalších svědeckých výpovědí z jiných daňových řízení. Krajský soud proto k tomuto návrhu stěžovatelky konstatoval a vyhodnotil v soudním řízení výpovědi svědků B., D., C., M. a S., kteří byli vyslechnuti v rámci daňového řízení se společností Nowak. Oproti tomu v nyní projednávané věci (a věci sp. zn. 6 Afs 379/2017) stěžovatelka v žalobě namítala, že se u převzatých svědeckých výpovědí z jiných daňových řízení domáhala před správcem daně nového provedení výsledku těchto svědků. V žalobě naopak nenavrhovala převzetí dalších svědeckých výpovědí z jiných řízení. Domáhala se tedy, aby svědci byli vyslechnuti znovu, a to konkrétně v nyní posuzovaném daňovém řízení. Jednalo se tedy o zcela odlišný stav věci a uplatněné námitky, než ve věci sp. zn. 9 Afs 305/2017, proto také soud nyní dospěl k odlišnému závěru. Na nyní posuzovanou věc jsou proto přílehlavé závěry vyslovené 6. senátem. Nejvyšší správní soud je při rozhodování vázán svým již dříve vysloveným právním názorem, přičemž neshledal důvod se od rozsudku sp. zn. 6 Afs 379/2017 odchýlit.“

48. Z rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, tedy nejenže nevyplývají údajné nedostatky ve skutkových zjištěních, ani to, že by dokazování oproti rozsudku ve věci sp. zn. 9 Afs 305/2017 „pokročilo“, nýbrž je z něj zjevné, že se jedná o procesně odlišnou situaci, která na nyní projednávanou věc nedopadá. Jinými slovy vada řízení shledaná ve věci sp. zn. 9 Afs 306/2017 nebyla v řízení sp. zn. 9 Afs 305/2017 identifikována. Závěry obsažené v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, proto na řízení o dani z příjmu žalobkyně za rok 2010 nedopadají, resp. neobsahují žádné nové skutečnosti, které by měly vést k povolení obnovy tohoto řízení.

IV./D) Přehledy kubatur

49. Žalobkyně uvedla, že již v původním řízení navrhovala provést důkaz znaleckým posudkem, případně sestavením přehledných tabulek ohledně kubatur, objektů, úhrad atd. To však správní orgány odmítly. Žalobkyně proto nechala přehledy zpracovat sama. Jako poslední důvod obnovy tedy žalobkyně označila tabulky s komentářem zpracované dne 21. 1. 2020 korporací EKONOMIE CZ, a. s., konkrétně Ing. F. V. Tyto tabulky obsahují identifikaci bouraných objektů, odběratelů, dodavatelů, informace o uzavřených smlouvách (datum podpisu, sjednaný objem v m³ a částku bez DPH), termín realizace a fakturaci (číslo faktury, fakturovaný objem v m³ a fakturovaná částka bez DPH). K tomu je připojen jednostránkový komentář. V odvolacím řízení žalobkyně předložila další tabulku, v níž se zabývala rozdíly mezi sjednanými a fakturovanými objemy v m³.
50. Pokud jde o žalovaným užitou zkratku „přehledy kubatur“, již označil předmětné tabulky, pak ji soud nepovažuje za zavádějící a svádějící ke zjednodušení či schematicnosti. Sama žalobkyně tabulky označila poměrně dlouhými názvy, a nelze se tedy divit žalovanému, že pro potřeby přehlednosti svého rozhodnutí zavedl zmíněnou zkratku. Ostatně stejně postupoval i zdejší soud. Ze samotné zkratky pak nelze vůbec dovozovat, jak správní orgány tyto tabulky vyhodnotily. Jestliže žalobkyni není zřejmé, jak byly tabulky správními orgány posouzeny, pak soud odkazuje na bod 77 rozhodnutí OFŘ a na s. 14 rozhodnutí žalovaného.

Závěry správních orgánů zde uvedené považuje soud za jasné a srozumitelné; není mu přitom zřejmé, k jakým významným skutkovým zjištěním by měly správní orgány dospět, pokud by při posuzování přehledů kubatur přihlížely k výpovědi svědka Ch. ze dne 10. 9. 2019.

51. K podstatě věci pak soud především uvádí, že odmítl-li správce daně v původním řízení zpracování znaleckého posudku nebo srovnávacích tabulek, neznamená to, že by tím došlo k přesunu důkazního břemene na správce daně, resp. že by tím znemožnil, aby sama žalobkyně takový důkaz předložila. Byla to stále žalobkyně, která byla povinna prokázat realizaci jednotlivých demoličních prací v deklarovaném rozsahu a deklarovanými subdodavateli. Ke stejnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Afs 305/2017-135, ve kterém posuzoval původní daňové řízení na daň z příjmů žalobkyně za rok 2010. V bodu 65 totiž uvedl: *„[z]jistil-li správce daně porovnáním všech shromážděných podkladů nesrovnalosti ohledně rozsahu fakturovaných prací, rozhodně nebyl sám z vlastní iniciativy povinen provádět namítané doplnění dokazování o výpočet, porovnání či tabulkový přehled plnění jednotlivých subdodavatelů. Bylo totiž na stěžovatelce, aby tyto rozpory hodnověrným způsobem sama v rámci dokazování při daňové kontrole vyvrátila.“*
52. Z argumentace žalobkyně přitom nevyplývá, že by byla jakkoliv omezena v předkládání důkazů. Zpracování znaleckého posudku případně tabulkových přehledů tak žalobkyně mohla učinit sama (nebo prostřednictvím třetí osoby) již v rámci původního daňového řízení. Z tohoto důvodu nemohou být nyní předložené přehledy kubatur důvodem pro obnovu řízení, neboť mohly být uplatněny již v rámci původního řízení. Kromě toho ze samotných přehledů nevyplývá žádné mimořádné skutkové zjištění, které by mohlo mít vliv na výrok rozhodnutí v původním řízení. Fakticky se totiž jedná pouze o sadu tvrzení (byť zpracovaných od žalobkyně odlišným subjektem) o uzavřených smlouvách, realizaci a fakturaci, které však nemohou prokázat skutečné provedení demoličních prací. Ani tento důvod tedy nemůže vést k povolení obnovy daňového řízení.
53. Pro nadbytečnost soud neprováděl důkaz výslechem Ing. F. V. a „prohlášením statutárního orgánu“. Žalobkyně neuvedla, k jakým právně významným skutečnostem by měly být tyto důkazy prováděny. Jelikož přehledy kubatur nemohou být důvodem pro povolení obnovy řízení, nevidí soud rozumný důvod, proč by k nim měl být vyslýchán jejich zpracovatel, případně vyžadováno blíže nespecifikované prohlášení statutárního orgánu.

IV./E) K dalším navrženým důkazům

54. Žalobkyně opakovaně navrhla k důkazu žalobu ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 16 Af 39/2020 a vyjádření podaná v rámci odvolacího řízení s TPÚ ze dne 2. 3. 2020, 17. 4. 2020 a 6. 6. 2020. Z nepřilíš konzistentního zdůvodnění těchto důkazních návrhů lze usoudit, že žalobkyně jimi chce prokazovat svá tvrzení ohledně provedení jednotlivých nových svědeckých výpovědí a jejich porovnání s dřívějšími výpověďmi. Soud ovšem nerozumí tomu, proč by měl taková tvrzení žalobkyně prokazovat. Pro posouzení věci je rozhodné pouze to, jaké skutečnosti a důkazy označila žalobkyně ve svém návrhu na povolení obnovy. Důkaz o tom, jak tyto skutečnosti žalobkyně hodnotí, vykládá nebo porovnává, je pro věc irelevantní. Pokud žalobkyně provedení těchto důkazů navrhovala proto, aby žaloba nebyla příliš dlouhá, pak se rovněž nejedná o důvod, pro nějž by soud měl tyto důkazy provádět. Dokazování má totiž směřovat ke zjištění skutkového stavu, resp. právně významných skutečností pro rozhodnutí soudu, nikoliv ke zjišťování obsahu žaloby. Tak tomu není dokonce ani v případě, kdy se žalobkyni a jejímu zástupci nepodaří zpracovat žalobu stručnou a jasnou.

55. Při jednání dále žalobkyně navrhla k důkazu rozsudky Okresního soudu ve Svitavách ze dne 21. 11. 2017, č. j. 4 C 132/2016-175, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 4. 2019, č. j. 27 Co 371/2018-308, které se týkaly sporu mezi žalobkyní a PROFISTAV Litomyšl, a. s., o zaplacení částky 6 323 737 Kč s příslušenstvím. Žalobkyně k tomu uvedla, že šlo o objednávku demolice dalších objektů v areálu TPÚ ze strany žalobkyně. Rozsudky pak hodlala prokazovat, že existují možnosti a metody, jak na základě dokazování zjistit skutkový stav, tedy kdo demolice prováděl, za jakou cenu, kdy apod., jak se toho zhostily civilní soudy. Soud tyto důkazy neprovedl, neboť již z tvrzení žalobkyně vyplývá, že se týkají jiných objektů, než které byly předmětem daňového řízení. Vztah k žalobkyní tvrzeným důvodům pro povolení obnovy pak zde není vůbec žádný. Prokazovat tvrzení žalobkyně, že existují metody a postupy, jak zjistit skutkový stav, pak nedává rozumný smysl – soudu není zřejmé, jak by takové skutkové zjištění mohlo mít vliv na posouzení předmětu tohoto soudního řízení.
56. Zbývající žalobkyní navržené důkazy byly součástí předložených správních spisů, jimiž se v soudním řízení správním dokazování neprovádí.

IV./F) Uplynutí lhůty pro stanovení daně

57. Soud se výše zevrubně zabýval jednotlivými žalobními body. Závěrem však považuje za vhodné upozornit účastníky na aktuální rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021-64. Rozšířený senát v něm vyložil přechodné ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu a dospěl k závěru, že „pokud se v souvislosti se stanovením daně vede před soudem ve správním soudnictví řízení, které bylo zahájeno po 31. 12. 2010, nestaví se lhůta pro stanovení daně podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 daňového řádu. V tom případě se však nestaví nejdelší možná lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu“.
58. Právní názor rozšířeného senátu se přitom teoreticky týká i nyní projednávané věci. Lhůta pro stanovení daně z příjmů žalobkyně za rok 2010 počala běžet ode dne 31. 12. 2010. Soudní řízení ohledně této daně bylo zahájeno před Krajským soudem v Hradci Králové dne 8. 12. 2015, tj. po 31. 12. 2010. V takovém případě tedy zahájení a vedení soudního řízení nestaví běh objektivní lhůty pro stanovení daně, která činí dle § 148 odst. 5 daňového řádu 10 let. Lhůta pro stanovení daně z příjmů žalobkyně za zdaňovací období roku 2010 tedy uplynula dne 31. 12. 2020. Podle § 119 odst. 4 věta první daňového řádu přitom lze povolit nebo nařídit obnovu nalézacího řízení, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. I kdyby tedy soud zrušil rozhodnutí žalovaného, nemohlo by to vést k důsledkům předpokládaným žalobkyní, neboť vzhledem k plynutí času již obnova předmětného daňového řízení není možná.

V. Závěr a náklady řízení

59. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo

na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. prosince 2023

Petr Pospíšil v. r.
předseda senátu